

La flama persistent

written by Pere Grau i Rovira | 13 de setembre de 2024

Ja hem superat l'escull que potser podia representar la Diada d'enguany. Segurament hi haurà moltes veus (no sols les dels nostres contraris) que ho veuran com un fracàs comparat amb les grans manifestacions d'abans del 2017. Són els que per costum veuen sempre l'ampolla mig buida, en lloc de veure-la mig plena. Jo, considerant les circumstàncies que l'han envoltat i condicionat, comparteixo l'opinió dels que ho veuen com un èxit.

Les estimacions de la guàrdia urbana, ridícules com sempre, han xifrat la participació total a les cinc manifestacions en unes 70.000 persones. Si recordem com anaven d'errats de comptes a les manifestacions del 2014 al 2017, crec que no és gaire aventurat partir d'una xifra entre les 100.000 i les 120.000 i potser encara em quedo curt. Però fins i tot deixant a part l'acostumat ball de xifres, hi ha altres consideracions a tenir en compte.

La meva modesta opinió és que aquell milió de manifestants d'abans del 2017, encara existeix i tornariem a veure'ls al carrer en el moment que tinguessin motius per fer-ho, en el moment que els fets els hi tornessin la il·lusió que els amarava llavors. Els que han omplert el carrer aquesta vegada, malgrat totes les patacades que ha sofert, podríem dir que és el "nucli dur" de l'independentisme, la base segura, la flama persistent que la dura repressió no ha aconseguit apagar. Un nucli format per gent de totes les ideologies, de tots els estaments, de totes les edats, que tenen ben clar allò que massa polítics nostres sembla que han oblidat: per damunt de partidismes paralitzants, defensar el país amb tot el cor, i no pas amb discursos que els fets ben de pressa desmenteixen i que ja no s'empassa ningú

Si la catalanitat del poble va resistir els 40 anys de

franquisme, no aconseguiran matar-la els “normalitzadors” i “reconciliadors” a la Moncloa i al Palau de la Generalitat. Els pessimistes objectaran potser que ara les xarxes socials són un element més que és usat per espanyolitzar-nos. Però no oblidem que l’independentisme no és una massa amorfa que qualsevol pot manipular com vulgui. Té l’avantatge (i no pas petit) d’estar molt organitzat en entitats grans i petites arreu del país que, de la mateixa manera que ara han donat forma a la Diada, poden donar-ne a qualsevol altra forma d’afirmació nacional que cada moment exigeixi.

Crec que la Diada haurà demostrat a tots els energúmens de l’“A por ellos”, que som més durs de rosegat del que s’imaginen. La Diada no ha estat cap llosa funerària de l’independentisme sinó un pas més endavant en el llarg (i massa sovint amarg) camí cap a la llibertat de la nació. I com dic en un dels meus versots: “No sé quan ni com. Però el dia vindrà!”